

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2013 r.,
sprawy A. K. K. w przedmiocie zadośćuczynienia z tytułu niesłusznego
tymczasowego aresztowania
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 stycznia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 24 sierpnia 2012 r.;

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża wnioskodawcę.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2012 r., na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. i art. 554 § 2 k.p.k.:

1. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. K. K. kwotę 208.250 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 30 sierpnia 1998 r. do dnia 14 lipca 2003 r. w sprawie IV K .../09 Sądu Okręgowego w L.;
2. w pozostałej części wniosek oddalił.

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy podniósł zarzuty obrazy prawa materialnego – art. 445 § 1 i 2 k.c. – kwestionując wysokość zadośćuczynienia; obrazy przepisów postępowania – art. 7, 410, 552 § 1 i 4, 174, 424 § 1 pkt 1, 167 k.p.k.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- 1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, manifestujące się w błędnym uznaniu przez Sąd drugiej instancji, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, iż jedną z podstaw rozstrzygnięcia pierwszej instancji nie były ustalenia Sądu Okręgowego, iż wnioskodawca jako nieletni stwarzał problemy wychowawcze;
- 2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie manifestujące się w błędnym ustaleniu przez Sąd drugiej instancji, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, iż poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, iż wnioskodawca „*w pewnym okresie prowadził działalność gospodarczą, a obecnie pracuje na umowę o pracę na czas nieokreślony*”, nie stanowiły podstawy do zasądzenia kwoty zadośćuczynienia, a jedynie były to ustalenia stanu faktycznego, podczas gdy to właśnie okoliczności faktyczne stanowiące całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania stanowią podstawę orzeczenia, a więc owe ustalenia nie mogły być poczynione przez Sąd pierwszej instancji bez celu (w próżni), lecz w celu ich subsumowania pod normy prawa materialnego i stanowiły jedną z podstaw zasądzenia zadośćuczynienia;
- 3) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie manifestujące się w błędnym ustaleniu przez

Sąd drugiej instancji, bez wszechstronnego rozważenia okoliczności korzystnych dla wnioskodawcy, poprzez wywiedzenie wniosku, iż Sąd Okręgowy wziął pod uwagę i/lub nie deprecjonował przy orzekaniu kwoty odpowiedniego zadośćuczynienia okoliczności w postaci:

- a) nagłośnienia faktu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w mediach, co naruszyło jego dobre imię, cześć, spokój i prywatność, podczas gdy rozważań tej okoliczności próżno szukać w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji,
 - b) braku w czasie tymczasowego aresztowania kontaktu wnioskodawcy z ciotką D. M. (ostracyzm rodzinny, utrata więzów rodzinnych), podczas gdy Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego wyroku wyłączną winą za brak owego kontaktu wyraźnie obarcza rodzinę A. K., pomijając logiczny wniosek, iż bez zastosowania oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania taki stan by w ogóle nie zaistniał,
 - c) przebywania przez wnioskodawcę w przepełnionych wieloosobowych celach, w tym z osobami skazanymi za zbrodnie, podczas gdy rozważań tej okoliczności próżno szukać w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji;
- 4) art. 174 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, manifestujące się w niezasadnym nieuwzględnieniu zarzutu pogwałcenia zasady bezpośredniości, poprzez oparcie ustaleń faktycznych wyroku pierwszej instancji na wywiadzie kuratora sądowego przeprowadzonym w toku postępowania w sprawie sygn. akt IV K .../09, podczas gdy nie jest to dowód bezpośredni, lecz jest to odtworzenie w formie pisemnej naocznych spostrzeżeń kuratora i wskazanie przez Sąd odwoławczy, iż bezzasadność tego zarzutu wynika ze sposobu przeprowadzenia wywiadu kuratorskiego opisanego w art. 214 k.p.k., podczas gdy ów przepis wyraźnie wskazuje, iż wywiad kuratorski przeprowadza się gdy niezbędne jest ustalenie danych co do właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, a nadto w przypadkach określonych w jego § 2, a zatem dowód z wywiadu kuratorskiego nie był przeprowadzony na potrzeby postępowania w przedmiocie zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe

aresztowanie na rzecz wnioskodawcy, ani dla tego postępowania przeprowadzony być nie mógł;

- 5) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie manifestujące się w nieuprawnionej odmowie zasadności zarzutu, iż ukształtowanie przekonania Sądu pierwszej instancji co do zakresu zgłoszonego żądania nastąpiło pomimo braku wskazania dowodu na jakim się oparł ustalając, iż wnioskodawcy udzielano „*ulg w postaci dłuższych widzeń w celu podtrzymania więzi rodzinnych*”, w wyniku wyrażenia przez Sąd odwoławczy niesłusznego poglądu, iż obraza zarzuconych przepisów nie miała wpływu na treść wyroku, gdyż ta okoliczność nie jest istotna dla rozstrzygnięcia i nie uniemożliwiło to kontroli instancyjnej, podczas gdy nie sposób jest zweryfikować prawdziwości ustalenia pierwszej instancji dot. rzekomych dłuższych widzeń wnioskodawcy z rodziną bez oparcia go na ujawnionych w toku postępowania dowodach, czego Sąd pierwszej instancji w tym zakresie zaniechał.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania;
ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie wniosku również w części oddalonej przez wyrok Sądu pierwszej instancji poprzez zasądzenie na rzecz A. K. dodatkowo kwoty 591 750 (pięćset dziewięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset pięćdziesiąt 00/100) złotych.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównanie zarzutów apelacji i kasacji w sposób jednoznaczny wskazuje, że kasacja jest prawie dosłownym powieleniem apelacji, jej zarzutów opisanych w pkt II ad 1 do 7. Powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczna jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy

nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz w art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji. W pisemnych motywach wyroku wyczerpująco wskazał, czym kierował się wydając wyrok i przekonująco uzasadnił przyczyny odrzucenia zarzutów i wniosków apelacji, o czym przekonuje kompleksowa analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Autor kasacji, nie wskazując żadnych uchybień sądu odwoławczego, ogranicza się jedynie do stwierdzenia o „nietrafnym” nieuwzględnieniu zarzutów apelacji.

Oczywiste jest zatem, że ograniczając się do zwykłego kontestowania faktu nieuwzględnienia zwykłego środka odwoławczego, kasacja zawiera jedynie dowolną polemikę z zaskarżonym rozstrzygnięciem, co czyni ją bezzasadną w stopniu oczywistym.

Podzielając stanowisko prokuratora, przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.